

Arrest

nr. 305 367 van 23 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GARGILI
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 21 oktober 2021, dient op 22 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 juli 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 20 maart 2023.

1.3. Op 29 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Pashtoun, geboren op (...)1988 te Azamkhel dorp, in het Aryob Zazai-district in de Paktia provincie en bent u een soennitische moslim. U leefde er samen met uw

ouders , uw broer, uw zussen en uw paternale ooms tot u in 1394 noodgedwongen moest vluchten naar Pakistan. U verbleef er in Peshawar, samen met uw beide ouders, een broer en een zus. De reden van uw vlucht naar Pakistan was het feit dat uw liefdesrelatie met uw vrienden O. (...) en F. (...) aan het licht was gekomen in uw dorp. U was 14 jaar oud toen u samen met O. (...) en F. (...) water gingen halen aan de waterplek waarna jullie verliefd werden op elkaar. Op een moment dat jullie gemeenschap hadden met elkaar werden jullie opgemerkt en gefotografeerd door een talib die u vervolgens sloeg en brandmerkte als straf voor uw daden. O. (...) en F. (...) werden gedood en u vluchtte vanuit Ghardez naar Pakistan. Intussen zette de Taliban uw familie onder druk opdat die u aan de groepering zou overleveren, voorts eisten zij ook dat uw familie het dorp zou verlaten. Uw familie vestigde zich bijgevolg ook in Pakistan.

In Pakistan leerde u I. (...) kennen een jonge prostitué met wie u een liefdesrelatie begon. Er bleek echter een andere man interesse te hebben in de jongeman. Nadat u op een dag I. (...) een bezoek had gebracht kwam u die man in het gebouw tegen en hij bedreigde u met een geweer. U verontschuldigde zich bij hem en liep van hem weg waarna u schoten hoorde. U besliste om ook Pakistan te ontvluchten uit vrees dat u ook daar problemen zou krijgen. U verklaarde voorts dat u gehaat wordt door sommige mensen omwille van hetgeen dat in Afghanistan was gebeurd en wat u met I. (...) had meegemaakt in Pakistan. Eind 2019 vertrok u uit Pakistan. Na een tocht die 1,5 jaar zou duren kwam u op 21/10/2021 aan in België waar u op 22/10/2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legde u geen enkele documenten neer. Uw verklaring daarvoor was dat alle documenten die u had willen neerleggen – een aangifte bij de Pakistaanse politie, een document van mullah N. (...) die samenwerkte met de Taliban, een dreigbrief van Al Qaeda, uw vluchtelingenkaart en uw taskara – door uw eerste vrouw F. (...) waren vernietigd toen u reeds onderweg was naar Europa en u van haar ging scheiden (GV P. 11).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Afghaanse gemeenschap en de Taliban vreest omwille van uw seksuele oriëntatie en baseert u zich daarvoor op de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden met betrekking tot uw relatie met O. (...) en F. (...). Echter slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient bemerkt te worden dat er reeds bij aanvang van het interview grote twijfels ontstonden over uw herkomst in Afghanistan. Ondanks uw bewering dat u uit het Aryob Zazai-district afkomstig was viel op hoe weinig u over dat district en zijn omgeving kende. Toen u werd gevraagd naar aangrenzende districten somde u zeven districten op die niet terug te vinden waren in de nabijheid van Aryob Zazai (GV P. 15). Opvallend daarbij was dat géén één van die opgesomde districten terug werd vernoemd toen u werd gevraagd welke districten men moest doorkruisen om van uw woonplaats naar Ghardez City te reizen verwees u naar het op de kaart onvindbare Mangali district en Zadran (GV P. 15). Er dient echter bemerkt te worden dat het Zadran-district niet op de reisroute ligt van Aryob Zazai naar Ghardez City. Toen u werd gevraagd welke provincies aan de Paktia-provincie grensden sprak u van de provincie Sharana (GV P. 13), Sharana is echter geen provincie maar een district in Paktika. Uw gebrekkige kennis over de districten en provincies rondom uw eigen district zaaiden grote twijfels over Afghaanse herkomst.

Toen u vervolgens werd gevraagd naar bepaalde incidenten in het district die zich voor uw vertrek uit Afghanistan hadden afgespeeld beperkte u zich tot zeer algemene en vage beweringen over een schietpartij op een huwelijk en een “incident waarbij soldaten werden gedood” die zich mogelijk rond het jaar 1392-93 (GV P. 14) hadden afgespeeld, hetgeen ook weinig overtuigend overkwam . U kon verder ook niet zeggen wie de provinciegouverneur was op het moment van uw vertrek (GV P. 15). Daarenboven antwoordde u dat uw moeder Dari was nadat u naar uw etniciteit werd gevraagd (GV P. 5). Van een Afghaan kan er minstens van worden uitgegaan dat hij weet dat Dari geen etniciteit is maar een taal. Het feit dat u evenmin een vluchtelingenkaart of andere bewijsstukken kon voorleggen die uw vluchtelingenstatus in Pakistan of uw Afghaanse nationaliteit konden bevestigen, versterkte de vermoedens verder dat u geen Afghaans

vluchteling was in Pakistan. Bovenstaande elementen zaaiden grote twijfels over uw herkomst en plaatsten bijgevolg een groot voorbehoud op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

Ook betreffende uw relaties met mannen en de daaruit vloeiende vervolgingsfeiten, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo was u tegenstrijdig over uw leeftijd op het moment dat u een relatie begon met O. (...). Eerst verklaarde u dat jullie elkaar leerden kennen toen u 14 jaar oud was (GV P. 15) en dat jullie de nachten samen spendeerden (GV P.15). Vervolgens beweerde u dat jullie relatie reeds startte op uw 10-jarige leeftijd (GV P. 15). De volatiele en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de duur van uw relatie met O. (...) zaaiden ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U legde eveneens tegenstrijdige verklaringen met betrekking op uw relatie met F. (...), met wie u een driehoeksrelatie onderhield samen met O. (...). U legde dezelfde tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw leeftijd bij aanvang van uw relatie met die op hetzelfde moment als de relatie met O. (...) was begonnen. Bovendien beweerde u dat u en F. (...) de nachten samen spendeerden (GV P. 15), een bewering die, gezien de strikte scheiding van mannen en vrouwen binnen de Afghaanse samenleving, niet kon worden aangenomen. De tegenstrijdige en volatiele verklaringen met betrekking tot uw relatie met F. (...) tastte de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan.

Voorts is het bevreemdend en weinig aannemelijk dat de Taliban u zou u lichter zou straffen dan O. (...) en F. (...). Uw argument dat ze enkel beslisten om u te brandmerken en te slaan omdat u zo jong was en als verwittiging om het niet meer te doen (GV P. 16) kon niet worden aangenomen aangezien u eerder verklaarde dat zij beide jonger dan u waren (GV P. 15). Het feit dat de Taliban u van de dood zou sparen maar O. (...) en F. (...) voor dezelfde daden zouden ter dood zou veroordelen kon niet worden aangenomen en bracht de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder in het gedrang.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de leeftijd waarop de aangehaalde relaties met O. (...) en F. (...) ten einde liepen en bijgevolg ook over de periode waarin de vervolgingsfeiten plaatsvonden. Zo verklaarde u Afghanistan te zijn ontvlucht in 2016 wat uw leeftijd toen plaatste op 28 jaar. Desondanks beweerde u dat de relatie – die u uiteindelijk zou dwingen om Afghanistan te ontvluchten – beëindigd werd toen u 16 jaar oud was (GV P. 15). Vervolgens was u opnieuw tegenstrijdig toen u verklaarde dat u 19 jaar oud was toen de relatie met O. (...) en F. (...) werd stopgezet (GV P. 16). Die beweringen over de uiteindelijke duur van jullie relatie was op zijn beurt tegenstrijdig met uw beweringen dat jullie betrapt werden toen u 14 jaar oud was (GV P. 16).

Vervolgens was u tegenstrijdig en volatiel over het moment waarop de talib u betrapte met F. (...) en O. (...). Zo verklaarde u eerst dat jullie liefdesrelatie aan het licht kwam nadat een talib een foto van jullie had genomen (GV P. 12). Later bleek u echter niet te weten of de talib u al dan niet had gezien had met F. (...) en veronderstelde u het louter (GV P. 16). Die grove tegenstrijdigheid haalde de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit

Vervolgens legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw relatie met I. (...) in Pakistan. Zo verklaarde u eerst dat jullie relatie ontstond toen u 18 jaar oud was om vervolgens te beweren dat u 27-28 jaar oud was op dat moment (GV P. 17;18). Zelfs uw bewering dat u niet goed bent met datums (GV P. 17) kan dit flagrant leeftijdsverschil van tien jaar niet staven en plaatste grote twijfels bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts dient bemerkt te worden dat u weinig kon vertellen over uw liefdesrelatie met I. (...). Toen u werd gevraagd hoe jullie relatie praktisch in elkaar zat kwam u niet verder dan uw vage bewering dat het daar moeilijk was (GV P. 18). Het feit dat u geen enkel bewijsstuk van uw relatie met I. (...) en over de schietpartij waar u slachtoffer van was geworden omwille van jullie relatie – u ging zelfs nooit naar de politie (GV P.19) - kon voorleggen zaaide verder twijfels over het bestaan van die relatie.

Vervolgens plaatst het feit dat uw ouders geen problemen hadden met uw seksuele voorkeuren verdere vraagtekens bij uw aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u dat uw ouders daar niets bijzonders over zeiden (GV P. 19) en dat ondanks het feit dat zij daardoor problemen hadden gekregen in uw geboortedorp en met de Taliban

Daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw herkomst, geen enkel document neerlegt ter staving van uw identiteit of nationaliteit ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien legde u tegenstrijdige, ongeloofwaardige verklaringen af over de relaties met mannen die u in Afghanistan en Pakistan had hetgeen maakt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde oriëntatie. De blote bewering dat u in België een relatie heeft met een Afghaan verandert hier niets aan de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.

Voorzover nog enig geloof aan uw Afghaanse nationaliteit kan worden gehecht, quod non, kan naar voorts nog naar onderstaande verwezen worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in

Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

In de uiteenzetting van zijn eerste middel tracht verzoeker de motieven voor het ongeloofwaardig bevinden van zijn asielrelaas te weerleggen.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming. Volgens verwerende partij is er geen risico op schade door willekeurig geweld meer na de machtsovername door de taliban.

Er heerst echter een grote onrust in Afghanistan door interne conflicten van de taliban. Zie artikel HLN d.d. 07.07.2022 “Minstens 27.000 ontheemden na nieuwe gevechten in Afghanistan tussen taliban en afvallige commandant”

(<https://www.hln.be/buitenland/minstens-27-000-ontheemden-na-nieuwe-gevechten-in-afghanistan-tussen-taliban-en-afvallige-commandant~abebfa81/>).

Overall heerst er een risico op willekeurig geweld. Zie artikel van Pajhwok Afghan News d.d. 20.07.2022 “2 arrested with sticky bombs in Kapisa” (<https://pajhwok.com/2022/07/20/2-arrested-with-sticky-bombs-in-kapisa/>).

Zie ook artikel van NRC d.d. 17.08.2022 “Zeker 21 doden, 33 gewonden bij bomaanslag op moskee in Kabul” te vinden op <https://www.nrc.nl/nieuws/2022/08/17/vrees-voor-tientalldoden-na-explosie-in-moskee-in-kabul-a4139194> :

(...)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 “Country Guidance: Afghanistan” te vinden op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023 Country Guidance Afghanistan EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023%20Country%20Guidance%20Afghanistan%20EN.pdf):

(...)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. In het rapport EUAA Afghanistan Security Situation van 23.08.2022, te vinden op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_security_situation_20220823.pdf wordt de veiligheidssituatie in Paktia op de volgende manier beschreven:

(...)

Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafaji t. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn.

Daarnaast heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).

Wanneer de precare socio-economische situatie wordt veroorzaakt door objectieve factoren (o.a. ontoereikende voorzieningen door gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet met natuurlijke fenomenen zoals droogte of epidemieën) hanteert het EHRM een hoge drempel.

Het Europees Hof oordeelt dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending bestaat van artikel 3 EVRM (zie EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk).

Indien precare leefomstandigheden ontstaan zijn door het handelen of het nalaten van actoren, dan kan er een schending van artikel 3 EVRM bestaan enkel in het geval wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Dit werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, §249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283).

De zaak Sufi en Eimi tegen het Verenigd Koninkrijk verdient in casu bijzondere aandacht. Het ging over 2 Somaliërs die het Verenigd Koninkrijk moesten verlaten, er was sprake van een gedwongen repatriëring naar Somalië.

Er heerste een tragische humanitaire en socio-economische situatie in Somalië. Derhalve boog het EHRM zich over een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Op grond van verschillende rapporten besloot het EHRM dat de humanitaire crisis vooral te wijten was aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalisch conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd. (EHRM, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 91).

In het jaar 2013 werd een gelijkaardig dossier voorgelegd aan het EHRM, het ging deze keer over een Afghaanse onderdaan. Hier oordeelde het Hof dat de précaire socio-economische situatie in Afghanistan niet rechtstreeks werd veroorzaakt door een actor. Voorts deed de Afghaanse overheid verschillende inspanningen om de omstandigheden te verbeteren.

Daarnaast hadden de humanitaire hulporganisaties toegang tot de gebieden in nood (EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 91). Bijgevolg werd er beslist dat er geen schending van artikel 3 EVRM was.

Het Hof stelde in het zelfde arrest dat de toen heersende situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met de situatie in Somalië.

Volgens het EHRM:

- had Afghanistan een functionerende centrale regering met een functionerende infrastructuur in tegenstelling tot Somalië;
- had de centrale Afghaanse regering de controle over het land, terwijl in Somalië het grootste deel van Zuid- en Centraal Somalië in controle stond van islamitische opstandelingen;
- was er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid van internationale hulporganisaties, terwijl in Somalië de toegang voor deze organisaties werd geweigerd.

Heden ten dage zijn bovenstaande punten gewijzigd, de centrale regering is omvergeworpen en de taliban heeft de macht in Afghanistan.

Verschuillende bronnen berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan de regeren. Zie hiervoor o.a. G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: " 1 miljoen Afghaanse kinderen en dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021, te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/28/gezondheidszorg-inafghanistan-staat-op-instorten/>:

(...)

Het EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 te vinden op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf beschrijft de situatie in Afghanistan:

(...)

Zie artikel van MO* d.d. 18.02.2022 "In Afghanistan kan honger straks meer slachtoffers maken dan 20 jaar o o r l o g " (<https://www.mo.be/nieuws/afghanistan-kan-honger-straks-meerslachtoffers-maken-dan-20-jaar-oorlog>):

(...)

Zie artikel Al Jazeera d.d. 07.03.2022 "Nearly 400 civilians killed in Afghanistan under Taliban rule: UN" (<https://www.aljazeera.com/news/2022/3/7/un-400-civilians-killed-in-afghanistan-under-taliban-rule>):

(...)

Zie ook de verklaring van dr. Ramiz Alakbarov, plaatsvervangend speciaal vertegenwoordiger voor de Secretaris-Generaal van de VN d.d. 15.03.2022

(https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/UN_RCHC_STATEMENT_AFGHANISTAN_FOOD_INSECURITY_AND_MALNUTRITION_CRISIS_15MARCH2022.pdf):

(...)

Zie ook het artikel van Knack d.d. 15.03.2022 "VN: 23 miljoen mensen lijden acuut honger in A f g h a n i s t a n " (<https://www.knack.be/nieuws/wereld/vn-23-miljoen-mensen-lijden-acuuthonger-in-afghanistan/article-news-1846705.html>):

(...)

Zie daarnaast het artikel van MO* d.d. 23.03.2022 "Waarom we Afghanistan niet mogen vergeten" (<https://www.mo.be/opinie/waarom-we-afghanistan-niet-mogen-vergeten>):

(...)

Zie artikel van CNN d.d. 22.05.2022, "Afghanistan's new poor line up for aid to survive as food crisis bites" (<https://edition.cnn.com/2022/05/22/asia/afghanistan-hunger-new-poor-intlcmd/index.html>):

(...)

(...)

Zie artikel van RTE d.d. 15.06.2022 "Nine out of ten in Afghanistan do not have enough food" (<https://www.rte.ie/news/world/2022/0615/1305014-afghanistan-hunger/>):

(...)

Zie artikel van Khamaa Press d.d. 16.06.2022 "Red Cross: Afghanistan Experiences the "Worst Humanitarian Crisis on Earth" (<https://www.khaama.com/red-cross-afghanistan-experiences-the-worst-humanitarian-crisis-on-earth-78494/>):

Zie artikel van VRTNieuws d.d. 14.08.2022 "Eén jaar na de val van Kaboel: hoe gaat het leven in Afghanistan onder "Taliban 2.0"? te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/08Z11/eenjaar-na-de-val-van-kaboel-taliban-2-0-liken-wel-erq-veelZ>:

(...)

Zie ook artikel van UNHCR d.d. 15.08.2022 "Vijf dingen die je moet weten over Afghanistan" te vinden op <https://www.unhcr.org/be/nl/Z82605-viif-dingen-die-je-moet-weten-over-afghanistan.html>:

(...)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 "Country Guidance: Afghanistan" te vinden op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf over de socio-economische toestand in Afghanistan:

(...)

Zie daarnaast het artikel van VRT Nieuws dd. 18.04.2023 "Economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties" te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2023/04/18/vn-afghanistan-armoede-vrouwen/>:

Het aantal Afghanen die onder de armoedegrens leven, is de laatste drie jaar verdubbeld. Dat blijkt uit een rapport van de Verenigde Naties. De Taliban kwamen aan de macht in augustus 2021. "Onmiddellijk nadat de Taliban aan de macht waren gekomen, stortte de Afghaanse economie in", zegt de VN. Afghanistan is nu een van de armste landen ter wereld.

Enkele cijfers uit het rapport:

- Sinds de Taliban aan de macht kwamen, is de economische productie van Afghanistan gedaald met ruim 20 procent.
 - 15 miljoen meer Afghanen /even in armoede dan in 2020 het geval was.
 - In totaal zijn het 34 miljoen Afghanen die tegen het einde van het jaar in armoede zullen leven, wat ongeveer 85 procent van de Afghaanse bevolking is.
 - Met een bevolking geschat door de VN van ongeveer 40 miljoen en een bruto binnenlands product (BBP) van 13,1 miljard euro in 2021, behoort Afghanistan tot de landen met het laagste inkomen per inwoner ter wereld.
 - In 2022 werd 3,4 miljard euro hulpfi ctering naar Afghanistan gestuurd, waarvan 2,9 miljard euro van de VN.
- Zie ook de reportage van de Volkskrant dd. 02.06.2023 "Allah alleen weet wat er van ons moet worden. Humanitaire catastrofe Afghanistan van eigen makelij" te vinden op <https://www.volkskrant.nl/kijkverder/v/2023/allah-alleen-weet-wat-er-van-ons-moet-worden-humanitaire-catastrofe-afghanistan-van-eigen-makelij~v745737/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>:

Grotendeels onopgemerkt door de rest van de wereld - druk met de oorlog in Oekraïne en de nasleep van corona - voltrekt zich in Afghanistan een humanitaire catastrofe. Driekwart van de 40 miljoen inwoners heeft volgens de Verenigde Naties voedselhulp nodig (onder wie 15 miljoen kinderen). Na de machtsovername door de Taliban na het vertrek van de Amerikaanse troepen in augustus 2021 stortte de economie volledig in, vanwege westerse sancties, geschrapte hulp gelden, bevroren buitenlandse tegoeden en de vlucht van honderdduizenden Afghanen. Gevolg: werkloosheid, armoede, misere.

(...)

De humanitaire crisis wordt gecompliceerd en verergerd door de harde opstelling van de Taliban, die na twintig jaar oorlog weliswaar voor enige vrede en veiligheid zorgen, maar al kort na hun machtsovername allerminst de gematigde 'Taliban 2.0' bleken waarop velen hadden gehoopt. Ze pakten al snel hun streng-islamitische project weer op, waarbij ze democratische principes en mensenrechten met voeten treden, met name wat betreft de rechten van vrouwen, die stelselmatig uit het maatschappelijk leven worden geduwd.

Uit bovenstaande rapportering is reeds duidelijk dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is in Afghanistan.

De huidige Taliban regering bestaat tevens uit strijders die in principe van hetzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië. (EASO, COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban, 15 november 2021, p. 6.) Hierdoor is de huidige situatie gelijkaardig als die van het arrest Sufi & Eimi t. Verenigd Koninkrijk.

Bovendien is de hoeveelheid humanitaire hulporganisaties drastisch gedaald en hebben ze te maken met grote tekorten door een gebrek aan financiering (UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>).

Daarnaast heeft Taliban recent een regel uitgevaardigd waarbij geen vrouwen meer mogen werken bij hulporganisaties. Door deze regel stoppen verschillende ngo's met hun werkzaamheden in Afghanistan (zie

artikel Nieuwsblad dd. 26.12.2022 "Vijfde ngo stopt activiteiten in Afghanistan na verbod voor vrouwen om te werken" te vinden op https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20221226_95448716). Zie ook het artikel van De Morgen dd. 28.12.2022 "Nu miljoenen Afghanen zonder inkomen en voedsel komen te zitten, dringt de vraag zich op: wat bezielt de taliban?" te vinden op <https://www.demorgen.be/nieuws/numiljoenen-afghanen-zonder-inkomen-en-voedsel-komen-te-zitten-dringt-de-vraag-zich-op-wat-bezielt-de-taliban~bc3609dd/>.

Afghanistan heeft tevens voortdurend te kampen met periodes van voedseltekorten en droogte (Human Rights Watch, 'Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid not Enough', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>)

Ook natuurrampen komen frequent voor in Afghanistan.

Zie bv de zware overstroming die de landbouw verwoest heeft. (Zie artikel van Reliefweb d.d. 03.08.2022 "Unprecedented flash floods batter rural Afghanistan"

(<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unprecedented-flash-floods-batter-rural-afghanistan>):

(...)

Recent zijn er overstromingen gebeurd in de provincie Paktia, waarvan verzoeker tevens afkomstig is. Zie artikel van Pajhwok Afghan News dd. 25.07.2023 "2 killed in Paktia flash floods" te vinden op <https://pajhwok.com/2023/07/25/2-killed-in-paktia-flash-floods/>.

Deze natuurrampen brengen bovenop de ernstige humanitaire situatie in Afghanistan nog meer ellende mee. Tijdens de periode voor de machtsovername kon de Afghaanse overheid de problemen verlichten met westerse donaties. De taliban slaagt hier echter niet in. Veel westerse landen hebben hun donaties aan Afghanistan immers stopgezet sinds de machtsovername door de taliban. Dit werd duidelijk tijdens de donorconferentie van de VN op 31.03.2022 waarbij de benodigde 4,4 miljard dollar niet kon verzameld worden (S. Van Poucke, 'VN trekt aan alarmbel over Afghanistan', VRT NWS, 31 maart 2022 te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trekt-aan-alarmbel-over-afghanistan/>). De donoren vrezen namelijk dat de taliban het geld gebruikt om het regime te financieren.

Op basis van bovenvermelde, artikelen, rapporten en jurisprudentie kan niets anders opgemaakt worden dan dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan welbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Ondanks dat de humanitaire en socio-economische gevolgen van de machtsovername én het radicale discours van de taliban onmiddellijk voelbaar waren, verandert de taliban weten en widens niet van beleid. De taliban wordt zelfs extremer met de tijd zoals blijkt uit het werkverbod voor vrouwen bij ngo's én een universiteitsverbod voor vrouwen (zie artikel VRT NWS dd. 20.12.2022 "Taliban in Afghanistan verbieden vrouwen nu ook toegang tot universiteit" te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/12/20/taliban-in-afghanistanverbieden-vrouwen-nu-ook-toegang-tot-univ/>).

Gezien de situatie in Afghanistan is het voor verzoeker onmogelijk om voor zijn inkomen te zorgen. Gezien zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen zal niemand hem als werknemer waden aannemen, als hij al tewerkstelling kan vinden. Ook de veiligheidssituatie in de provincie van verzoeker (Paktia) is zeer precair. De IS is daar aanwezig en elk moment kan er ofwel een explosie plaatsvinden of een vuurgevecht ontstaan met onschuldige slachtoffers als gevolg. Zowel in Pakistan als in Afghanistan bestaat er een ernstig risico op vervolging wegens zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker heeft minstens het recht op subsidiaire bescherming."

Aan het verzoekschrift worden kopieën gevoegd van een Afghaans paspoort van verzoeker, uitgegeven op 28 november 2017, alsook van een "Afghan Citizen Card" zowel op naam van verzoekers vader als van verzoekers moeder.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt door middel van een aanvullende nota die hij neerlegt ter terechtzitting nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft:

- chatgesprekken met de vriend van verzoeker
- kopie van een Afghaans paspoort van verzoeker uitgegeven op 20 mei 2019
- kleurenkopie van de "Afghan Citizen Card" van verzoekers vader
- kopie van de "Afghan Citizen Card" van verzoekers moeder
- kleurenkopie van het Afghaans paspoort van verzoekers vader
- kleurenkopie van het Afghaans paspoort van verzoekers moeder
- loonbrieven van gewerkte dagen in België in april, mei en juni 2023
- "individuele rekening 2023" op naam van verzoeker.

3.2. Verweerder legt op 16 februari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over

gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6 Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer de Afghaanse gemeenschap en de taliban omwille van zijn seksuele oriëntatie.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Ook betreffende uw relaties met mannen en de daaruit vloeiende vervolgingsfeiten, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo was u tegenstrijdig over uw leeftijd op het moment dat u een relatie begon met O. (...). Eerst verklaarde u dat jullie elkaar leerden kennen toen u 14 jaar oud was (GV P. 15) en dat jullie de nachten samen spendeerden (GV P15). Vervolgens beweerde u dat jullie relatie reeds startte op uw 10-jarige leeftijd (GV P. 15). De volatiele en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de duur van uw relatie met O. (...) zaaiden ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U legde eveneens tegenstrijdige verklaringen met betrekking op uw relatie met F. (...), met wie u een driehoeksrelatie onderhield samen met O. (...). U legde dezelfde tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw leeftijd bij aanvang van uw relatie met die op hetzelfde moment als de relatie met O. (...) was begonnen. Bovendien beweerde u dat u en F. (...) de nachten samen spendeerden (GV P. 15), een bewering die, gezien de strikte scheiding van mannen en vrouwen binnen de Afghaanse samenleving, niet kon worden aangenomen. De tegenstrijdige en volatiele verklaringen met betrekking tot uw relatie met F. (...) tastte de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan.

(...)

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de leeftijd waarop de aangehaalde relaties met O. (...) en F. (...) ten einde liepen en bijgevolg ook over de periode waarin de vervolgingsfeiten plaatsvonden. Zo verklaarde u Afghanistan te zijn ontvlucht in 2016 wat uw leeftijd toen plaatste op 28 jaar. Desondanks beweerde u dat de relatie – die u uiteindelijk zou dwingen om Afghanistan te ontvluchten – beëindigd werd toen u 16 jaar oud was (GV P. 15). Vervolgens was u opnieuw tegenstrijdig toen u verklaarde dat u 19 jaar oud was toen de relatie met O. (...) en F. (...) werd stopgezet (GV P. 16). Die beweringen over de uiteindelijke duur van jullie relatie was op zijn beurt tegenstrijdig met uw beweringen dat jullie betrappt werden toen u 14 jaar oud was (GV P. 16).

Vervolgens was u tegenstrijdig en volatiel over het moment waarop de talib u betrapte met F. (...) en O. (...). Zo verklaarde u eerst dat jullie liefdesrelatie aan het licht kwam nadat een talib een foto van jullie had genomen (GVP. 12). Later bleek u echter niet te weten of de talib u al dan niet had gezien had met F. (...) en veronderstelde u het louter (GV P. 16). Die grove tegenstrijdigheid haalde de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit

Vervolgens legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw relatie met I. (...) in Pakistan. Zo verklaarde u eerst dat jullie relatie ontstond toen u 18 jaar oud was om vervolgens te beweren dat u 27-28

jaar oud was op dat moment (GV P. 17;18). Zelfs uw bewering dat u niet goed bent met datums (GV P. 17) kan dit flagrant leeftijdsverschil van tien jaar niet staven en plaatste grote twijfels bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts dient bemerkt te worden dat u weinig kon vertellen over uw liefdesrelatie met I. (...). Toen u werd gevraagd hoe jullie relatie praktisch in elkaar zat kwam u niet verder dan uw vage bewering dat het daar moeilijk was (GV P. 18). Het feit dat u geen enkel bewijsstuk van uw relatie met I. (...) en over de schietpartij waar u slachtoffer van was geworden omwille van jullie relatie – u ging zelfs nooit naar de politie (GV P19) - kon voorleggen zaaide verder twijfels over het bestaan van die relatie.

(...)

(...) Bovendien legde u tegenstrijdige, ongeloofwaardige verklaringen af over de relaties met mannen die u in Afghanistan en Pakistan had hetgeen maakt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde oriëntatie. De blote bewering dat u in België een relatie heeft met een Afghaan verandert hier niets aan de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de voormelde pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

4.6.1.3. Vooreerst voert verzoeker kritiek op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient bemerkt te worden dat er reeds bij aanvang van het interview grote twijfels ontstonden over uw herkomst in Afghanistan. Ondanks uw bewering dat u uit het Aryob Zazai-district afkomstig was viel op hoe weinig u over dat district en zijn omgeving kende. Toen u werd gevraagd naar aangrenzende districten somde u zeven districten op die niet terug te vinden waren in de nabijheid van Aryob Zazai (GV P. 15). Opvallend daarbij was dat géén één van die opgesomde districten terug werd vernoemd toen u werd gevraagd welke districten men moest doorkruisen om van uw woonplaats naar Ghardez City te reizen verwees u naar het op de kaart onvindbare Mangali district en Zadran (GV P. 15). Er dient echter bemerkt te worden dat het Zadran-district niet op de reisroute ligt van Aryob Zazai naar Ghardez City. Toen u werd gevraagd welke provincies aan de Paktia-provincie grensden sprak u van de provincie Sharana (GV P. 13), Sharana is echter geen provincie maar een district in Paktika. Uw gebrekkige kennis over de districten en provincies rondom uw eigen district zaaiden grote twijfels over Afghaanse herkomst.

Toen u vervolgens werd gevraagd naar bepaalde incidenten in het district die zich voor uw vertrek uit Afghanistan hadden afgespeeld beperkte u zich tot zeer algemene en vage beweringen over een schietpartij op een huwelijk en een “incident waarbij soldaten werden gedood” die zich mogelijk rond het jaar 1392-93 (GV P. 14) hadden afgespeeld, hetgeen ook weinig overtuigend overkwam. U kon verder ook niet zeggen wie de provinciegouverneur was op het moment van uw vertrek (GV P. 15). Daarenboven antwoordde u dat uw moeder Dari was nadat u naar uw etniciteit werd gevraagd (GV P. 5). Van een Afghaan kan er minstens van worden uitgegaan dat hij weet dat Dari geen etniciteit is maar een taal. Het feit dat u evenmin een vluchtelingenkaart of andere bewijsstukken kon voorleggen die uw vluchtelingenstatus in Pakistan of uw Afghaanse nationaliteit konden bevestigen, versterkte de vermoedens verder dat u geen Afghaans vluchteling was in Pakistan. Bovenstaande elementen zaaiden grote twijfels over uw herkomst en plaatsten bijgevolg een groot voorbehoud op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.”

De Raad acht dit echter overtuigende motieven. De overige in punt 4.6.1.2. weergegeven bevindingen uit de bestreden beslissing zijn *in casu* immers voldoende determinerend voor de conclusie dat finaal geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en zijn beweerde seksuele oriëntatie. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven alsook de stukken die hij ter staving van zijn herkomst en verblijfplaatsen voorlegt, werpen zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.4. Verzoeker voert verder een betoog betreffende de tegenstrijdigheid over zijn leeftijd op het moment dat hij een relatie begon met O. en F. Hij stelt dat de leeftijden van 10 en 14 jaar belangrijke elementen zijn in zijn asielrelaas, dat er echter een misverstand was over de betekenis van deze leeftijden, dat hij rond de leeftijd van 10 jaar O. en F. heeft leren kennen en dat vanaf de leeftijd van 14 jaar dit een affectieve-seksuele relatie werd. Hij wijst er ook op dat omdat het een gevoelig onderwerp is en door de stress van de asielprocedure, hij tijdens het interview in de war raakte en een miscommunicatie ontstond, dat met de woorden 'we spendeerden de nachten samen' hij wou uitdrukken, dat zij veel tijd samen doorbrachten, dat dit niet betekent dat zij letterlijk de nachten samen doorbrachten.

De Raad stelt vast dat uit het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet blijkt dat de tegenstrijdige verklaringen over het ogenblik dat verzoeker zijn relatie met O. en F. begon gebaseerd zijn op een misverstand. Uit de notities van dit onderhoud kan niet worden afgeleid dat verzoeker verklaarde of wenste te verklaren dat hij rond de leeftijd van 10 jaar O. en F. heeft leren kennen en dat vanaf de leeftijd van 14 jaar dit een affectieve-seksuele relatie werd. Immers verklaart verzoeker vooreerst dat het correct is dat ze elkaar leerden kennen op 14-jarige leeftijd waarna hij vervolgens verklaart dat de relatie begon op 10-jarige leeftijd en verder ging tot 16-jarige leeftijd, dat ze op 10-jarige leeftijd vaak samen waren en de nachten samen spendeerden, dat het begon rond 10 jaar en verder ging tot de mensen het beseften, dat dit was toen hij ongeveer 19 was, dat hij rond die tijd betraapt werd, maar de eerste keer dat hij betraapt werd hij 14 jaar was, dat hij dit weet daar hij toen met zijn moeder naar het ziekenhuis ging (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15-16).

Zelfs indien nog zou kunnen vastgesteld worden dat de verklaringen foutief geïnterpreteerd werden en verzoeker wenste te verklaren dat hij rond de leeftijd van 10 jaar O. en F. heeft leren kennen en dat vanaf de leeftijd van 14 jaar dit een affectieve-seksuele relatie werd, doet dit geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegt omtrent het ogenblik waarop de relaties met O. en F. ten einde liepen en aldus de periode waarin de vervolgingsfeiten plaatsvonden.

Immers blijkt uit zijn vrij relaas dat hij rond de 14 jaar oud was, dat hij en O. en F. op een bepaald moment verliefd werden en gemeenschap hadden erna, dat op een bepaald moment een talib een foto van hen had genomen, hen sloeg en dat hij nog steeds een litteken heeft op zijn hand, dat toen op een keer iemand een foto nam, dat hij daarna naar Gardez is gegaan en vandaar naar Pakistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Verder blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij Afghanistan verliet rond 1394 (maart 2015/maart 2016) (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13) toen hij ongeveer 27 jaar oud was. Verzoeker verklaart verder tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de relatie begon op 10-jarige leeftijd en verder ging tot de leeftijd van 16 jaar om vervolgens te verklaren dat het verder ging tot de mensen het beseften en dat hij toen 19 jaar oud was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15-16). Gevraagd of hij dan 19 jaar oud was toen hij betraapt werd door de taliban met O. en F. stelt hij vooreerst "rond die tijd" om vervolgens te verklaren dat de eerste keer dat hij betraapt was hij 14 jaar oud was, dat hij toen gezien werd door K.N., dat hij niet precies weet wat deze persoon gezien had, dat hij hem sloeg en hij vroeg om mee te komen en hem bracht naar hun plaats en daar een verwarmd ijzer op zijn arm bracht om hem te straffen, dat dit was omdat hij verzoeker had gezien met F. (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Aldus gelet op het feit dat verzoeker naar Pakistan vluchtte nadat hij en O. en F. (een tweede keer) betraapt werden, gaat het hier wel degelijk om het opgeven van drie verschillende leeftijden/data voor het vertrek uit Afghanistan en aldus het einde van de relatie, met name het jaar 1394 toen verzoeker aldus ongeveer 27 jaar was, de leeftijd van 16 jaar en de leeftijd van 19 jaar.

Hieromtrent betoogt verzoeker dat deze tegenstrijdige verklaringen komen door de stress die hij ervaarde tijdens het interview, dat dit voor hem geen gemakkelijk onderwerp is, dat daarnaast de gebeurtenissen van aanzienlijke tijd geleden zijn waardoor hij exacte tijdstippen en leeftijden vergeten is. Hij wijst er ook op dat hij van in het begin van het interview heeft gesteld dat hij problemen ondervond sinds hij in elkaar geslagen werd in Bulgarije tijdens zijn vluchtroute.

Waar verzoeker, omtrent deze tegenstrijdigheid, wijst op het feit dat de gebeurtenissen van een tijd geleden zijn alsook betreffende deze tegenstrijdigheid en de tegenstrijdigheid omtrent het begin van de relatie, wijst op het feit dat het een gevoelig onderwerp is alsook op de stress die hij ervaarde tijdens het interview, wijst de Raad erop deze omstandigheden er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn geen details en kunnen niet verklaard worden door de tijdspanne die inmiddels verlopen is of de traumatische ervaringen die hij zou beleefd hebben. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren

op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Er worden *in casu* verder geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker verhinderd was gedegen, consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. De Raad stipt hierbij nog aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

De tegenstrijdige verklaringen van verzoeker kunnen geenszins afdoende verklaard worden door het feit dat het een 'gevoelig onderwerp' is, gelet op de medewerkingsplicht die op hem rust. Bovendien verduidelijkt verzoeker niet waarom het feit dat de problemen een gevoelig onderwerp zouden betreffen, hem zouden verhinderen eensluidende en consistente verklaringen af te leggen.

Hetzelfde kan gesteld worden waar hij de stress van het interview en het feit dat het een gevoelig onderwerp is opwerpt en meent dat er een miscommunicatie ontstond, dat met de woorden 'we spendeerden de nachten samen' hij wou uitdrukken dat zij veel tijd samen doorbrachten, dat dit niet betekent dat zij letterlijk de nachten samen doorbrachten. Verzoeker die niet ontkent te hebben verklaard dat ze samen de nachten spendeerden, maakt niet aannemelijk dat hij daarmee enkel doelde op het feit dat zij veel tijd samen doorbrachten. Een dergelijke interpretatie kan niet gegeven worden aan die verklaring, minstens maakt verzoeker dat met zijn betoog niet aannemelijk.

Waar verzoeker stelt dat hij van in het begin van het interview heeft gesteld dat hij problemen ondervond sinds hij in elkaar geslagen werd in Bulgarije tijdens zijn vluchtroute, stelt de Raad vast dat verzoeker vervolgens tijdens het interview verduidelijkte dat het gaat om hoofdpijn, bewustzijn verliezen en dat zijn hoofd draaierig voelt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). De Raad stelt vast dat verzoeker gedurende het onderhoud geen problemen van die aard heeft aangegeven, terwijl hem uitdrukkelijk werd meegedeeld dat indien hij een pauze zou nodig hebben, hij dit gewoon kan zeggen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Daarnaast legt verzoeker geen medisch attesten voor die zijn voorgehouden problemen zouden staven. De Raad herhaalt ook dat *in casu* geen stavingstukken worden aangebracht die aantonen dat verzoeker verhinderd was gedegen, consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten.

4.6.1.5. Voorts betoogt verzoeker dat O. en F. niet onmiddellijk gedood werden en dat het pas was nadat er beelden van hen drie bekend raakten dat zij vermoord werden, dat de brandmerking van verzoeker de eerste waarschuwing was omdat zij door een taliban lid vaak bij de waterbron werden opgemerkt, dat later wanneer er expliciete beelden opdoken F. en O. werden gearresteerd maar dat hij kon vluchten naar Pakistan, dat hij achteraf hoorde dat de twee werden vermoord door de taliban, dat hij dan ook praatte over de eerste keer dat hij betrap werd, dat dit de keer is dat hij gestraft werd door K.N.

Deze kritiek is gericht tegen het motief *"Voorts is het bevreemdend en weinig aannemelijk dat de Taliban u zou u lichter zou straffen dan O. (...) en F. (...). Uw argument dat ze enkel beslisten om u te brandmerken en te slaan omdat u zo jong was en als verwittiging om het niet meer te doen (GV P. 16) kon niet worden aangenomen aangezien u eerder verklaarde dat zij beide jonger dan u waren (GV P. 15). Het feit dat de Taliban u van de dood zou sparen maar O. (...) en F. (...) voor dezelfde daden zouden ter dood zou veroordelen kon niet worden aangenomen en bracht de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder in het gedrang."*

De Raad acht dit een overtoollig motief. De overige in punt 4.6.1.2. weergegeven bevindingen uit de bestreden beslissing zijn *in casu* immers voldoende determinerend voor de conclusie dat finaal geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en zijn beweerde seksuele oriëntatie. Verzoekers betoog inzake dit overtoollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.6. Betreffende het motief *"Vervolgens was u tegenstrijdig en volatiel over het moment waarop de talib u betrapte met F. (...) en O. (...). Zo verklaarde u eerst dat jullie liefdesrelatie aan het licht kwam nadat een talib een foto van jullie had genomen (GVP. 12). Later bleek u echter niet te weten of de talib u al dan niet had gezien had met F. (...) en veronderstelde u het louter (GV P. 16). Die grove tegenstrijdigheid haalde de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit."*, betoogt verzoeker dat hij in zijn vrij relaas heeft vermeld

dat hij gezien werd met zijn geliefden, dat hij hierdoor gestraft werd met brandmerking, dat de uitspraak op pagina 16 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing *"Ik weet niet of hij mij had gezien voor F. (...), dus mogelijk daarvoor. Hij sloeg mij veel en nam mij toen mee"* betreft, dat de beweerde uitspraak heel onduidelijk is, dat verweerder ook niet om verduidelijking vraagt en het uitermate onredelijk is om zich te baseren op een onduidelijke uitspraak om het asielrelaas te weigeren. Hij stelt dat de feiten zijn zoals hij ze heeft verteld in zijn vrij relaas, dat hij werd gezien met zijn geliefden.

De Raad stelt vast dat verzoeker, omtrent het incident dat hij meemaakte op 14-jarige leeftijd en waarvan hij stelt dat het gaat om de eerste keer dat hij werd betrap, in zijn vrij relaas verklaart dat een talib een foto van hen had genomen, hij hem sloeg en dat hij nog steeds een litteken op zijn hand heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Op de vraag wat er precies gebeurde de eerste keer dat hij betrap werd toen hij 14 jaar was, antwoordt verzoeker dat hij de eerste keer gezien werd door K.N., dat hij niet weet wanneer hij het precies gezien had, dat hij op een dag opdook op een motorfiets en verzoeker vroeg mee te komen, hem naar Drie Goli bracht en hem liet brandmerken. Op de vraag waarvoor hij dan precies werd gestraft antwoordt verzoeker: *"Ik weet niet of hij mij had gezien voor F. (...), dus mogelijk daarvoor. Hij sloeg mij veel en nam mij toen mee"*. Daarna werd gevraagd wat de persoon die hem meenam vertelde dat de reden was, waarop verzoeker antwoordde dat de talib hem eerst sloeg en toen zei dat de daad die hij gedaan had haram en verboden was, dat hij die dingen niet had moeten doen en naar de hel ging voor die zonden, dat de taliban hem met de motorfiets naar huis bracht en tegen zijn vader zei omdat hij zo jong is hebben we hem niet vermoord maar gestraft opdat hij het zich zou herinneren. Op de vraag welke daad hij dan precies over sprak, antwoordt verzoeker *"Toen hij mij sloeg zei hij: terwijl jij je hand op F. (...) legde en haar kuste. En hij zei als je die daad opnieuw doet ga ik je doden. (...)"* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16).

Uit deze verklaringen blijkt wel degelijk dat verzoeker, omtrent het incident dat hij meemaakte op 14-jarige leeftijd en waarvan hij stelt dat het gaat om de eerste keer dat hij werd betrap, enerzijds verklaart dat een talib een foto van hen had genomen, dat hij de eerste keer gezien werd door K.N., dat hij niet weet wanneer hij het precies gezien had, dat de talib zei dat de daad die hij gedaan had haram en verboden was, dat hij gestraft werd voor deze daad, dat betreffende deze daad, de taliban hem sloeg en zei *"terwijl jij je hand op F. (...) legde en haar kuste. En hij zei als je die daad opnieuw doet ga ik je doden. (...)"* en anderzijds, tegenstrijdig aan voormelde verklaringen, dat hij niet weet of K.N. hem gezien had met F., dat het mogelijk daarvoor is dat hij door hem geslagen en gestraft werd.

Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker betreffende de uitspraak *"Ik weet niet of hij mij had gezien voor F. (...), dus mogelijk daarvoor. Hij sloeg mij veel en nam mij toen mee"* stelt dat deze heel onduidelijk is, dat verweerder ook niet om verduidelijking vraagt en het uitermate onredelijk is om zich te baseren op een onduidelijke uitspraak om het asielrelaas te weigeren, slaagt hij er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontkrachten of te weerleggen. Immers wordt uitdrukkelijk gevraagd waarvoor verzoeker gestraft werd, waarbij hij er net voor vertelde dat hij op een bepaald moment gezien was door K.N. en dat deze persoon hem op een dag vroeg te komen en hem naar een plaats bracht waar hij gebrandmerkt werd opdat hij zijn straf later zou herinneren. Hierop antwoordt verzoeker dat hij aldus 'niet weet' of hij hem gezien had voor F. en dat hij 'mogelijk' daarvoor gestraft werd. Dit is geen onduidelijke uitspraak, doch een antwoord waaruit blijkt dat verzoeker het niet weet en waarbij hij een hypothese opwerpt. Dit antwoord, dat hij het niet weet en een hypothese opwerpt, is wel degelijk tegenstrijdig aan de overige verklaringen waaruit blijkt dat hij wel degelijk weet dat hij met F. gezien werd en daarvoor gestraft werd. Bovendien vraagt de *protection officer* wel degelijk om verduidelijking en vraagt *"Vroeg (...) u niet waarom u met hem mee moest"* en *"Wat vertelde hij u dat de reden was"*. Het is net bij het verder vragen, dat verzoeker plots opnieuw andersluidende verklaringen aflegt. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat niet blijkt dat verweerder enkel op grond van deze overweging het relaas ongelooft heeft geacht.

4.6.1.7. Daarnaast betoogt verzoeker, betreffende het motief *"Vervolgens legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw relatie met I. (...) in Pakistan. Zo verklaarde u eerst dat jullie relatie ontstond toen u 18 jaar oud was om vervolgens te beweren dat u 27-28 jaar oud was op dat moment (GV P. 17;18). Zelfs uw bewering dat u niet goed bent met datums (GV P. 17) kan dit flagrant leeftijdsverschil van tien jaar niet staven en plaatste grote twijfels bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."*, dat in de notities van het persoonlijk onderhoud kan gelezen worden dat hij zegt dat hij 27-28 jaar oud was, dat hij op I. zijn ID-kaart zag dat hij 18 jaar was, dat hij nergens heeft gezegd dat hij zelf 18 jaar oud is.

Verzoeker kan gevolgd worden dat hij gesteld heeft dat hij 27-28 jaar oud was (bij het ontstaan van de relatie met I.), zoals ook wordt aangegeven in de voormelde motieven, alsook dat hij verklaarde dat hij op I. zijn ID-kaart zag dat hij 18 jaar was. Echter mist het betoog van verzoeker feitelijke grondslag waar hij stelt dat hij nergens heeft gezegd dat hij zelf 18 jaar was. Immers verklaart verzoeker, zoals kan gelezen worden op pagina 16 in de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, op de vraag wanneer hij een relatie begon met I. in Pakistan *"Op 18 jarige leeftijd"*.

Verzoeker slaagt er dan ook met zijn betoog niet in voormelde motieven die wijzen op de tegenstrijdige verklaringen over zijn leeftijd bij het ontstaan van de relatie met I. te weerleggen of ontkrachten.

4.6.1.8. Betreffende het motief *"Voorts dient bemerkt te worden dat u weinig kon vertellen over uw liefdesrelatie met I. (...) Toen u werd gevraagd hoe jullie relatie praktisch in elkaar zat kwam u niet verder dan uw vage bewering dat het daar moeilijk was (GV P. 18). Het feit dat u geen enkel bewijsstuk van uw relatie met I. (...) en over de schietpartij waar u slachtoffer van was geworden omwille van jullie relatie – u ging zelfs nooit naar de politie (GV P19) - kon voorleggen zaaide verder twijfels over het bestaan van die relatie."* stelt verzoeker dat I. een mannelijke sekswerker was in Pakistan, dat hij een relatie met hem had en hem ontmoette grotendeels wanneer I. aan het werken was, dat hij hier seks had met I. en er niet betaald werd, dat het echter wel moeilijk was om elkaar buiten het werk van I. te ontmoeten, aangezien dit niet aanvaard wordt in Afghanistan en Pakistan, dat hij dit ook vertelt in het interview. Hij betoogt dat verweerder niet mag vergeten dat dit een gevoelig onderwerp is en hij het er als Afghaan moeilijk mee heeft hierover gedetailleerd te vertellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij I. grotendeels ontmoette wanneer I. aan het werken was, dat hij hier seks had met I., dat het echter wel moeilijk was om elkaar buiten het werk van I. te ontmoeten. Dergelijke verklaringen komen niet naar voren in het vrij relaas en blijken ook verder niet uit zijn antwoorden op de vragen over zijn relatie met I. Immers verklaart hij dat ze elkaar ontmoetten in een bazaar in Peshawar, dat I. daar kwam en zij zo startten met elkaar op te trekken, dat I. een vuile handel had waar hij, verzoeker, niet bij betrokken was, dat hij er geen geld voor kreeg, dat het startte op de wijze waarop I. zijn werk deed als prostitué, dat hij kennis nam van wat hij deed, dat je die zaken kan zien en zo besepte wat I. deed en dat de relatie zo begon alsook dat er geen deals waren over geld en dat het zijn geliefde was. Voorts antwoordt verzoeker, op de vraag *"Hoe regelden jullie relatie praktisch?"*, *"Zoals u het persoonlijk kan beseffen. Het was natuurlijk moeilijk daar om iets te zeggen maar het is ook niet zo moeilijk. En soms kan je het beseffen in de persoon maar natuurlijk is het daar zeer makkelijk in vergelijking met die plaats. Ja ik onderhield mijn relatie goed met hem. En nu leef ik hier in het centrum en ik heb een vriend hier dus het is geen probleem."* Verweerder kon dan ook op goede gronden oordelen dat verzoeker *"weinig kon vertellen over (zijn) liefdesrelatie met I. (...) Toen (hij) werd gevraagd hoe (...) relatie praktisch in elkaar zat kwam (hij) niet verder dan (zijn) vage bewering dat het daar moeilijk was"*.

Waar verzoeker opnieuw betoogt dat dit een gevoelig onderwerp is en hij het er als Afghaan moeilijk mee heeft hierover gedetailleerd te vertellen, herhaalt de Raad dat vage en beperkte verklaringen van verzoeker niet kunnen verschoond worden door het feit dat het een 'gevoelig onderwerp' is, gelet op de medewerkingsplicht die op hem rust. Bovendien verduidelijkt verzoeker niet waarom het feit dat de problemen een gevoelig onderwerp zouden betreffen, hem zouden verhinderen meer precieze en gedetailleerde verklaringen over hoe hun relatie in de praktijk geregeld was, af te leggen. Hierbij wijst de Raad er nog op dat verzoeker verklaart dat hij het zelf geen probleem vindt dat hij hier een vriend heeft in België. Hij toont geenszins aan dat hij niet in de mogelijkheid was om in België, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waarbij werd benadrukt dat alles wat hij die dag vertelde vertrouwelijk is en niet gedeeld wordt met personen die niets met zijn asielaanvraag te maken hebben en zeker niet met zijn land van herkomst, meer uitgebreid en gerichter te antwoorden op de vraag omtrent de praktische kant van zijn relatie in Pakistan met I., om reden dat dit een gevoelig onderwerp is voor een Afghaan.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn betoog geenszins de vaststelling *"Het feit dat u geen enkel bewijsstuk van uw relatie met I. (...) en over de schietpartij waar u slachtoffer van was geworden omwille van jullie relatie – u ging zelfs nooit naar de politie (GV P19) - kon voorleggen zaaide verder twijfels over het bestaan van die relatie"*, weerlegt. Deze pertinente overweging blijft dan ook overeind.

4.1.6.9. Verzoeker stelt ook nog dat verweerder vooringenomen handelt door te denken dat alle Afghaanse ouders hun homoseksuele kind zouden verwerpen, dat verweerder niet kan weten hoe elk mens ingesteld is en wat ze zouden doen in zulke situaties, dat de Afghaanse samenleving conservatief is, maar dit niet maakt dat elke ouder daar zijn of haar kind zou verwerpen omdat hij holebi is, dat het hun kind blijft en dat zijn ouders daar ook zo over denken.

De Raad acht echter het motief *"Vervolgens plaatst het feit dat uw ouders geen problemen hadden met uw seksuele voorkeuren verdere vraagtekens bij uw aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u dat uw ouders daar niets bijzonders over zeiden (GV P. 19) en dat ondanks het feit dat zij daardoor problemen hadden gekregen in uw geboortedorp en met de Taliban"*, overtollig. De overige in punt 4.6.1.2. weergegeven bevindingen uit de bestreden beslissing zijn *in casu* immers voldoende determinerend voor de conclusie dat finaal geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en zijn beweerde seksuele oriëntatie. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.10. In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Ook wordt gemotiveerd “Bovendien legde u tegenstrijdige, ongeloofwaardige verklaringen af over de relaties met mannen die u in Afghanistan en Pakistan had hetgeen maakt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde oriëntatie. De blote bewering dat u in België een relatie heeft met een Afghaan verandert hier niets aan de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.” De bewijzen van “chat gesprekken met vriend verzoeker” gevoegd bij de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Uit de screenshots van niet-gedateerde gesprekken met een persoon D.D., waarbij overigens niet blijkt dat deze afkomstig zijn van de telefoon van verzoeker noch dat de erop te lezen gesprekken gevoerd werden met verzoeker, kan geenszins blijken dat verzoeker in België een relatie heeft met een man. De Raad duidt erop dat manipulatie en inscenering van dergelijke elektronische berichtgeving niet is uitgesloten waardoor dit allerm minst volstaat om aan te tonen dat verzoeker en een zekere D.D. – waarvan overigens ook geen identiteitsbewijzen worden voorgelegd – een relatie hebben, temeer nu uit de neergelegde screenshots geen uitvoerige contacten tussen hen blijken.

4.6.1.11. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker en zijn seksuele oriëntatie.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice*

in the *Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA,

Afghanistan targeting of individuals, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

4.6.2.3. Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

4.6.2.4. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat gezien hij een terugkeerder is uit het Westen, niemand hem als werknemer zal willen aannemen. Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoeker erop dat zijn geaardheid zeer westers is, dat hij een aanzienlijke tijd reeds in België is en dat hij alhier werkt.

Vooreerst wordt erop gewezen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde seksuele oriëntatie van verzoeker.

Noch uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen, noch uit de aanvullende nota van verzoeker neergelegd ter terechtzitting, kan voorts worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ongeveer 2,5 jaar in België verblijft, kan vooreerst niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 21 november 2021, *in casu* twee jaar en vijf maanden, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat de jongen van zijn nicht die zijn vader adopteerde zich waarschijnlijk nog in Afghanistan bevindt. Op de vraag of hij nog met iemand contact heeft in Afghanistan antwoordt verzoeker soms met A.K., dit is de naam van de jongen van zijn nicht die door zijn vader werd geadopteerd, alsook dat zijn zus M. hem belt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Daarnaast zou zijn echtgenote S. ook nog in Afghanistan verblijven, in Kabul bij haar moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soenitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota die hij neerlegt ter terechtzitting loonbrieven van gewerkte dagen in België in april, mei en juni 2023 en een "individuele rekening 2023" op zijn naam.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken, dat hij in België werkt en hiervoor een loon ontvangt, doch deze stukken tonen niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze elementen op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper 2,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan, waar hij volgens zijn verklaringen op 27-jarige vertrok en richting Pakistan vluchtte. Zijn verblijf in België gedurende iets meer dan 2,5 jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van 27 jaar in Afghanistan. Dit geldt des te meer gelet op de duidelijke banden die hij heden nog heeft met Afghanistan, alwaar zijn echtgenote, zijn zus M. en een jongen die geadopteerd werd door zijn vader nog verblijven en waarbij hij minstens met deze laatste twee personen nog contact heeft.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad toe om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de

EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met bepaalde in Afghanistan verblijvende familieleden.

4.6.2.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en passages uit EASO *Afghanistan Country Focus* van EASO van januari 2022 en uit *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 werden reeds gehanteerd bij voormelde analyse en/of liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geïmponeerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Voor zover verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de *sharia* van kracht is. Het grootste verschil is dat de

huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zal worden en derhalve moeilijk aan werk zal geraken, herhaalt de Raad dat verzoekers relaas, noch zijn bewering verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden omwille van de bovenvermelde redenen, niet geloofwaardig zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ‘*Islamic State Khorasan Province*’ (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of*

Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktiya,. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktiya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt door het verwijzen naar en citeren van bronnen die reeds werden gehanteerd bij voormelde analyse en/of in dezelfde lijn liggen als de hierboven geciteerde bronnen, *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

4.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn

vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER